Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.



„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15, 9.

N:o 10. Oktober.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

58 årgång. 1916.

Söken Herren!

„Söken Herren, medan han låter sig finnas; åkallen honom, medan han är nära" (Jes. 55: 6).

Det war en tid, då det icke war swårt att komma Herren nära. Han stod själf midt i kretsen af sitt egendomsfolk och kallade människorna till sig. De kunde se in i hans hjärtewinnande blick och de kunde höra honom säga: „Kommen till mig, I alle, som arbeten och ären betungade, och jag skall wederkwicka eder."

Och de kommo. I stora skaror. Men tywärr — utan att förstå den Guds gåfwa han war kommen för att skänka människors barn. De kommo, de sågo underbara ting, de erforo hans hjälpande kraft i många af lifwets swårigheter. Men deras hjärtan förblefwo tillslutna för Guds gåfwa. Detta, att de kommo i Mästarens närhet, det blef icke till wälsignelse för dem i ewighetsbemärkelse. Och det war därför Jesus så wemodsfullt engång yttrade: „Det skall komma en dag, då I skolen söka mig, men I skolen icke finna mig." Och en annan gång: „Hwarför aktade du icke på den tid, då du sökt war; huru ofta har jag icke welat församla eder såsom hönan sina kycklingar under sina wingar, men I hafwen icke welat."

Gud ware tack — där funnos ju nog de, hwilka kommo i hans närhet och mottogo förblifwande intryck — människor, hwilka af allt hjärta kunde stämma in i lärjungens bekännelse: „Herre, till hwem skola wi gå? Du har det ewiga lifwets ord. Wi tro och hafwa erfarit, att du är Guds helige." Hos dem hade Guds gåfwa funnit mottagliga hjärtan. De woro människor, om hwilka Mästaren i sanning kunde säga:

„Saliga äro de i anden fattiga; saliga äro de, som hungra och törsta efter rättfärdighet.”

Jag will inte säga, att det i alla afseenden war lätt för dem att helt komma öfwer på Jesu sida. De hade nog sina swårigheter. Men där fanns något hos dem, som öfwerwann alla swårigheter, och det war det ärliga sinnet — Natanaelssinnet. Och det skall du minnas, att det är det första Herren wäntar af oss — ärlighet. Kanske du inte finner hos dig allt det, som du tyckt att kräfwes af dig, för att också du skulle få wara en Jesu lärjunge? Det är ärlighet han önskar finna. Och är du ärlig, skall du få erfara sanningen af Mästarens ord: „Söken, och I skolen finna.”

Men det är kanske inte så alldeles lätt i wåra dagar att finna Mästaren. Wi kunna icke se honom. Han är inte längre i synlig måtto i wår krets. Och så hafwa människorna säkert gjort mycket för att skymma undan honom för syndares inre blickar. De kristna äro så partisinnade, så mycket skrymteri finnes i de olika riktningarna, så många lärofrågor synas wara så swårfattliga. Och nu händer det, att mången låter allt detta blifwa en mur mellan sig och sin Frälsare. Och så finna de honom aldrig. Och det, fastän äfwen de helt wisst många gånger warit nära Herren. Ty det finnes icke en människa, som icke då och då warit föremål för ett särskildt sökande från Herrens sida. Det finnes sådana „besökelsetider” i hwarje människas lif, om hwilka man kunde säga: „Se, nu är den behagliga tiden; se, nu är frälsningens dag.”

Och den, dom ärligt söker sanningen, försummar icke Herrens besökelsetider.

Herrens besökelsetider äro ofta tider af hemsökelse. Ordet „hemsökelse” har en bitter klang i wåra öron. Men tänk efter hwad där ligger bakom det ordet! Herren söker oss hem. Fadern söker det förlorade barnet för att föra det hem. Men det är med rätta aposteln säger: „Wäl synes all aga för tillfället wara icke till glädje, utan till sorg; men efteråt bär den, för dem som hafwa blifwit fostrade därmed, en fridsfrukt som är rättfärdighet.” Och i Jobs bok säger Herren: „Huru skulle jag lära dig att bedja, om icke genom nöd?”

Herren tar ifrån dig det du älskar, det du bygger ditt framtidshopp på — han för dig in i den ensamma kammaren och stänger igen dörren efter dig. Det är en känsla af öfwergifwenhet, af missmod, af oändlig swaghet, som fyller ditt innersta. Hwar skall du finna ett fäste för ditt lif? Hwart skall du hän, på det att solen åter måtte bryta sig fram mellan de hotande molnen och sprida ett leende skimmer öfwer din lifswäg?

Det är i sådana stunder Herren är nära. Det är då det alldeles särskildt gäller för dig att söka honom.

Men hwar skall du finna honom?

Jo, först och främst där, hwar du i ödmjukhet erkänner ditt behof af hjälp, af frälsning ofwanefter. Där du helt wänder dig bort från de obotfärdigas förhinder. Den ärliga, ödmjuka själen spekulerar icke öfwer människors mer eller mindre lyckade försök att i ord tolka det de funnit hos och genom sin Frälsare. De gifwa sig icke tid att nagelfara andras gudsförhållande. De „ropa utur djupen" — de förstå, att wägen till Frälsaren är den blinde tiggarens: „Jesus, Dawids son, förbarma dig öfwer mig!" Deras nöd, deras behof förwandlas i bön.

„Den som beder, han får" — det är ett af de löften den irrande ewighetswandraren på sin ökenfärd genom töcken och mörker får gripa tag uti. Gud är en bönhörande Gud. Ännu aldrig har han gått förbi ett bedjande hjärta. Han har ju sagt: „Åkalla mig i nöden, och jag skall hjälpa dig."

Det är en lefwande Frälsare wi få söka att komma i beröring med. Wi blifwa aldrig hjälpta med andras tankar och läror om Jesus. Wi måste få ett personligt möte med honom. Därför heter det till dig: „Gå in i din kammare, stäng igen dörren efter dig och bed där till din Gud." Där äro du och din Frälsare afsides med hwarandra. Där will han höra dig.

Men också du behöfwer höra honom. Därför skall du icke gå förbi hans ord. Ingenstädes möter du Jesus så lefwande, så personlig som då du umgås med hans ord. Där lär du dig att känna hans tankar, hans planer med dig, hans sätt att leda dig — ja, du finner just det du war i behof af: solsken, strålande, wärmande lifwande solsken öfwer ditt lifs wäg!

* * *

Och när du trött af wandringen, sargad af synden och missmodig till följd af nederlagen stapplar fram, då wille jag hwiska det in igen i ditt hjärta:

Sök Herren!

Sök honom, medan han är nära; åkalla honom, medan han är nära! Han är nära dem, som ha en ödmjuk ande och ett förkrossadt hjärta. Och hwar skall du då finna en härligare Frälsare, än den, som bjuder dig fram till sitt nattwardsbord och säger: „Den till mig kommer, honom kastar jag sannerligen icke ut."

Just för dig har han Guds gåfwa i beredskap.

„Syndens lön är döden; men Guds gåfwa är det ewiga lifwet i Kristus Jesus, wår Herre."

Det ewiga lifwet — det är syndernas förlåtelse, det är kraft till wandring i ljuset, det är wisshet om barnaskap hos Gud, det är hopp om fullkomning i den ewiga wärlden.

B. S.

Från wårt missionsfält i Afrika.

En riklig post.

De senaste weckorna hafwa wi erhållit en större post än wanligt från Afrika. Så hafwa wi nu uppgifter från de olika stammarna: från Uukualuuri och Uukuambi (för att börja med de wästligaste delarna af wårt missionsfält) samt från flera stationer i Ondonga, såsom Olukonda, Oniipa, Oshigambo och Onajena. I brefwen få wi underrättelser äfwen från Ongandjera, ehuru inga bref därifrån af broder Wäänänen kommit oss tillhanda.

Om årets skörd

få wi ytterligare underrättelser. Såsom redan i det föregående numret af wårt blad omnämndes, har årets skörd warit jämförelsewis god i Ondonga. Likaledes berättar broder Alho att skörden i Uukualuuri warit någorlunda god. Gud har wälsignat äfwen Uukuambi med en god skörd. Endast i Ongandjera har misswäxt inträffat. Broder Liljeblad gifwer oss denna underrättelse.

Hälsotillståndet

bland wåra arbetare har wid tidpunkten för brefwens afsändande d. w. s. maj—juli månaderna warit någorlunda tillfredsställande. Wisserligen lågo nästan alla wåra arbetare därstädes på wåren insjuknade i malaria, eller woro de på annat sätt angripna af sjukdom. Men den ofwannämnda tiden hade de öfwerwunnit sin sjukdom eller höllo åtminstone på att tillfriskna. Naturligt är ju att krafterna efter den långa och ansträngande arbetstiden äro i allmänhet nedsatta. Systrarna Lehtowaara, Kupila och Hirn hafwa warit i tillfälle att företaga en rekreationsresa till Hererolandet, hwarunder syster Hirn nödgats underkasta sig i Karibib en operation i anledning af en swår tarmkatarr. De flesta af wåra missionärer längta ifrigt efter den tid, då wägen för dem stode öppen, att de kunde företaga en resa till hemlandet, för att här få njuta af en wälbehöflig hwila. Under dessa omständigheter kunna wi föreställa oss med hwilken glädje de mottogo underrättelsen i missions-

direktorns bref till föreståndaren för missionsfältet därstädes, den underrättelsen nämligen, att man i hemlandet har för afsikt att med det första utsända twå, törhända till och med tre, missionärer till wårt arbetsfält i Afrika.

Postförbindelsen till hemiandet har allt fortfarande warit mycket oregelbunden. Wåra bröder och systrar därstädes sakna bref af sina anhöriga och af missionswännerna. Allmän är denna klagan i brefwen: „Wi hafwa ej fått några som helst underrättelser från wåra anhöriga.'' Och ganska tröstlöst föreföll det äfwen att afsända bref till hemlandet, då man ofta med den efterlängtade postens anländande fick emottaga afsändarnas egna returnerade bref! Underrättelser från hemlandet, äfwen de obetydligaste, wore så oändligt wälkomna. Syster Aini Packalén skrifwer: „O, wore det ej möjligt, att du skulle sända mig Missionstidningar i korsband, när wi alls inga underrättelser få från hemlandet. Till och med andra tidningar hafwa upphört att anlända. Hwilken nåd wore det ej om wi åter kunde få en regelbunden postförbindelse med hemlandet.''

Det är klart att under dylika omständigheter hemlängtan stundom kan helt bemäktiga sig sinnet. I ett af brefwen läsa wi: „Nu är naturen där i Finland klädd i sin härligaste sommarskrud. — Här är det höst. Nätterna äro kalla, dagarna korta. Månne jag aldrig mer får njuta af den härliga sommarn i mitt fädernesland?''

Nu äro postförhållandena till Afrika något förbättrade. Wi bedja därför att få lägga missionswännerna och de utsändes anhöriga på hjärtat den kära plikten att med bref ihågkomma wåra bröder och systrar i Afrika. Af det ofwanantydda kunna wi förstå, hwilken glädje wi bereda dem med wåra bref, hwarigenom de få underrättelser från hemlandet. I den afsikt att wännerna skulle begagna sig af tillfället att skrifwa uppgifwa wi i detta nummer wåra missionärers i Afrika adress.

Situationen på missionsfältet.

„Wi behöfwa ej klaga öfwer läget på wårt arbetsfält'', skrifwer föreståndaren för wårt missionsfält Martti Rautanen. „När wi nu tillfrisknat, gripa wi åter arbetet an med ifwer. Om sitt eget arbete skrifwer Rautanen: „Sedan februari har jag arbetat på psalmbokens rewision.'' Alltid får man lära sig någonting nytt hwad kunskapen i oshindonga språket beträffar. Jag har nu t. ex. uppfunnit en ny werbform.'' — Den åldrige mannen är flitigt sysselsatt. „Om morgonen kl. 4 tager jag ett kallt bad, dricker sedan min kopp hett kaffe och arbetar därpå en stund i trädgården. Sedan ta-

ger jag itu med mitt litterära arbete, med underwisningen i skolan o. s. w.” Sannerligen en rask 70-åring!

Hungersnöd och död har härjat bland församlingens medlemmar och minskat elewernas antal i skolan. Broder Alho skrifwer från Uukualuuri: „Ungefär hälften af wåra församlingsmedlemmar hafwa antingen flyttat till andra orter eller också swultit ihjäl. De flesta af wåra elewer hafwa till följd af hungersnöden förskingrats åt olika håll. Men å andra sidan har hungersdöden äfwen förminskat hedendomens makt.”

Hedendomens stödjepelare fallit.

Makarna Koiwu skrifwa från Uukuambi den 4 juli:

„Kära Wänner!

En hälsning från wårt Elim! Huru mår Ni där i hemlandet? Wi hafwa ej ens af wåra anhöriga fått några underrättelser. Gud ware tack, wi må för närwarande ganska bra. En god skörd fingo wi detta år. Hälften af befolkningen dukade under för hungersnöden. Hedendomens makt har i hög grad förswagats. Den gamla stammen, som war hedendomens stödjepelare, är utdöd. Konungen mår wäl och är wänligt stämd emot oss. — Måtte Herrens Ande få föra de kwarlefwande in på lifwets wäg!

Wi hafwa fått en tillökning i arbetskrafterna på denna station. Syster Aini Packalén är nämligen nu här. Elewernas antal på denna station är större än på hennes förra arbetsplats. Hon underlättar mitt arbete, ty jag fick öfwerlämna åt henne wården om de sjuka.

Wår älskade Herre hjälper och stöder dag för dag.

Warma hälsningar till Eder alla, kära wänner i Herren.

Familjen Koiwu.”

Om arbetet i Onajena.

Broder Lehto gifwer en åskådlig bild af missionsarbetet i Onajena. Onajena hör till den del af Ondonga, hwarest Nehale tidigare härskade. Wår äldsta missionsstation Omandongo samt Omulonga, som grundlades af missionär Reijonen, woro belägna i dessa trakter. Det war här det första dopet i Ondonga förrättades. Men till följd af Nehales wåldsåtgärder måste wåra missionärer draga sig bort från denna trakt, och en lång tid har densamma warit i afsaknad af missionsstation, till dess Onajena grundlades. Till följd af dessa omständigheter härskar i denna del af Ondonga, kallad Ositambi, ännu mycken hedendom.

Lehto skrifwer: „Wi här i Onajena hafwa ej haft andra swårigheter än de, hwilka hungersnöden förorsakat. Men detta war ju tillräckligt nog för en gång. Hungers-

döden är någonting så fasansfullt, att det är omöjligt att kunna föreställa sig densamma. Efteråt förefaller allt som en elak dröm. Ur wår församling, som wid årets slut räknade 304 medlemmar, skördade döden under hungersperioden 29 personer. Af dem woro twå afskilda från församlingen, så att det egentliga antalet af döda församlingmedlemmar war 27. Stora skaror af wåra skolelewer hafwa likaledes dött af hunger. Andra åter flyttade bort till Hererolandet. Af det manliga elementet i församlingen finnes det synnerligen få kwar. Oaktadt allt detta beslöt församlingen att med Guds hjälp detta år bygga en kyrka. Byggnadswirket är redan anskaffadt och som bäst håller man på att slå tegel. Grundwalen är redan lagd. Kyrkan skall blifwa 16 meter lång och 8 meter bred. I en framtid kan man förlänga densamma.'' Lehto gör en jämförelse mellan möjligheterna för arbetets framgång i de wästliga stammarna, särskildt i Uukualuuri och Ongandjera, å ena sidan och i Onajena å andra sidan. Och han fortsätter: ,,Det finnes ej en enda missionär, som ej wore öfwertygad om att möjligheterna för arbetets framgång i Ositambi äro stora. Näst sista året anwände jag 15 infödda medhjälpare i arbetet och mera hade jag nödwändigt behöft. Förlidet år woro endast 8 att tillgå. Äfwen i de mest aflägsna delarna af Onajena hade jag welat placera en så duglig infödd lärare som möjligt. En sådan wore ju på orten en ständigwarande ordets förkunnare och lärare; jag för min del hade stannat på hwarje ort tillräckligt länge för att gifwa handledning åt de infödde lärarena och för att närmare lära känna dopelewerna, liksom äfwen de öfriga elewerna. Men misswäxten har omintetgjort mina planer; swårigheter hafwa äfwen uppstått däraf, att wi ej kunnat få hit till Onajena en annan manlig missionär, som hade haft hand om församlingens wård och skolarbetet. Brist på samfärdsmedel har också warit en orsak till swårigheter. Jag har försökt att hjälpa människor under detta nödår genom att anskaffa dem föda. Till följd däraf äro dragoxarna så öfweransträngda — när äfwen födan har warit knapp — att de knappast orka draga tomma wagnar. Dessutom dogo flera af dem. Därför kunde jag ej flitigt göra besök i de aflägsnare trakterna.

Som slutord wille jag således säga att det i Ositambi nu finnes möjligheter till arbete, och att man borde göra fullt allwar af arbetet härstädes förrän det är för sent. Utan öfwerdrift kan jag säga, att 900—1000 personer stå under inflytande af wåra skolor. Förlidet år war nog sämre i detta afseende till följd af hungersnöden. 150—200 personer besöka församlingens gudstjänster, medan hungersnöden war som wärst

war deras antal ungefär 50—60. I de aflägsnare trakterna samlas wanligtwis 60—100.

Förflyttningar af arbetare.

När Oshigambo station efter broder Glads död blef utan föreståndare, har broder Petäjä flyttat dit. Syster Glad skrifwer därifrån: „Enligt beslut af missionärernas konferens blef broder Petäjä den 15 april föreståndare för Oshigambo station, ty jag kunde ej taga på mitt answar t. ex. takläggningen af kyrkan och skolan, då det härstädes icke fanns ens wana infödda arbetare. Wi äro här nu 3 arbetare (Under syster Kupilas rekreationsresa sköter syster Hirwonen om barnhemmet). Sedan en missionär af wår nationalitet åter förkunnar ordet, hafwa människorna begynt att samlas talrikare än förut till gudstjänsterna och andaktstunderna i kyrkan.''

I brefwet af makarna Koiwu har det redan omnämnts, att syster Aini Packalén har flyttat till Uukuambi. Hon skrifwer därom i ett bref dateradt den 2 juli: „Jag är nu hos Koiwus. De hafwa warit mycket hemsökta af sjukdom, så att krafterna äro nedsatta. Här finnes ej nu att tillgå af de infödde någon hjälp wid arbetet i skolan, enär hungersnöden skördat så många offer bland dem. Du förstår således, att de behöfwa hjälp. — Det kändes något wemodigt att skiljas från mitt arbete i Uukualuuri; jag war ju redan så hemmastadd där. Min afresa behagade ej riktigt konungen. Wid afskedet war han dock wänlig och gaf åt mig till present en ko, den första konungsliga gåfwa jag behedrats med under de gångna 5 $^{1}/_{2}$-åren. I Guds beskydd öfwerlämnade jag honom jämte hans hoffolk och församlingen och Alhos. Och nu är jag här. „Jag will hafwa Jesus med mig, jag ej wågar ensam gå.'' Jesu nåd och blodets kraft gifwa mod. — Samma dag (förmodligen pingstweckan) jag anlände hit började jag med skolarbetet. Jag har min egen klass, som består af 14 elewer, dessutom har jag ett par timmar på en annan klass. Onsdag eftermiddagarna lär jag i skolan för de fullwuxna. Om söndagarna har jag en sångöfning med församlingsmedlemmarna. Nästa söndag (således den 9 juli) är här missionsfest. Måtte Gud gifwa sin wälsignelse åt wåra förehafwanden!''

Från wårt sjukhus.

(Ur ett priwat bref af doktor Rainio.)

„Under dylika tider af hungersnöd och lidanden är det ju klart att de sjukas antal är stort. Du må tro att wi haft hufwudbry med att tänka ut, huru wi skulle få allting att räcka till för så många. När wi i maj 1914 återwände från Kap-landet hade wi som wanligt denna tid af året prowianterat oss med matförråder och annat

för ett år. Men allt detta måste dock räcka till för halftannat år eller till slutet af 1915, då wi genom wår agent Hälbichs förmedling åter fingo en wälbehöflig tillökning af wåra knappa förråder. Och ändå hafwa wi under denna period haft mera folk hos oss på sjukhuset än under wanliga förhållanden, nämligen 15 hwita patienter, tillsammans närmare 600 sjukwårdsdagar, hwarjämte patienternas familjer ofta följde de sjuka till sjukhuset och ökade antalet af wårdsdagar med 300; häri äro ej inberäknade kortare wistelser af 1—10 dagars längd.

Under förloppet af förlidet år woro 405 infödda sjuka och hungrande intagna på wårt sjukhus; detta utgörande tillsammans öfwer 5,000 sjukwårdsdagar; därtill hafwa wi något öfwer 5,000 polikliniska fall, hwarwid i de flesta fallen, särskildt mot slutet af året, stärkande föda hade warit den bästa medicinen. Men wåra förråder räckte ej då mera till för alla.

Under denna hungersnöd blefwo wåra hyddor så besmittade af allehanda sjukdomsfrön, att människorna ej kunde utan fara bebo desamma. Nu hafwa wi förstört alla de gamla hyddorna och försöka att uppbygga nya på renare platser. Från och med detta års början hafwa wi således ej kunnat härbergera många sjuka. De hafwa fått nödig skötsel på polikliniken.

Malarian har i år warit synnerligen elakartad. Äfwen de infödda säga, att de ej härförinnan sett densamma så swår. Alla wåra missionärer hafwa legat i malaria, några af dem hafwa warit swårt angripna af febern, andra fall åter hafwa warit af lindrigare art. Här finnas flera missionärer, för hwilka det wore alldeles nödwändigt att snart få fara hem.

Här i Onandjokue befinna wi oss jämförelsewis wäl. Krafterna förswagas nog för en hwar af oss. Det wore trefligt att weta, om någon därhemma har tänkt på att komma hit för att fortsätta med detta arbete. Ensamt Gud wet huru länge mina krafter stå bi och jag kan stå kwar på min post här. I intet fall wille jag lämna detta arbete, innan någon annan wore färdig att fortsätta därmed.

Karin (Hirn) har warit sedan januari i Hererolandet, likaså Maija (Lehtowaara) och Hilma (Kupila). I sitt senaste bref dateradt 13. 5. skrifwer Karin att hon beslutit att i Karibib underkasta sig en operation för sin tarmkatarr. Den skulle ske redan i maj. Hon hoppas kunna återwända hit efter några månader. Också Maija Lehtowaaras hälsa har warit wacklande. Möjligtwis har hon något repat sig på sin resa. Koiwus äro åter hemma, men febern ansätter dem tidt och ofta."

———

Sinnet wärmes, när man ser, att wåra arbetare midt under sjukdom, öfweransträngning och själsspänning i tro se framåt. Orsak till tack hafwa wi äfwen däri, att i de trakter, där hedendom ännu härskar, portarna synas stå öppna och att både församlingsarbetet och ewangelisationswerksamheten wisa stora utwecklingsmöjligheter särskildt i Ositambi, men efter allt att döma äfwen i Uukuambi. Måtte Gud wälsigna sitt arbete bland alla Ambostammar och gifwe Han kraft och uthållighet åt de arbetare, som under stora swårigheter hafwa att plöja ett stenbundet åkerfält.

Från wårt missionsfält i Kina.

Familjetilldragelser.

Den 1 sistlidna augusti wigdes till äktenskap broder Jaakko Ojanperä och syster Katri Mannerheimo.

D. 8:de i samma månad föddes åt broder och syster Kantele en dotter.

Wåra missionärers hälsotillstånd.

Enligt ingångna underrättelser ha ystrarna Laura Nyberg och Hellin Auno undergått operation för blindtarmsinflammation. Operationerna torde ha lyckats.

Om afslutningsfesten wid Shekou seminarium

senaste wår skrifwer broder Sihwonen: „Det war för oss en dyrbar fest, 23 elewer fingo wid detta tillfälle afgångsbetyg.'' Såsom förut blifwit nämndt woro 5 af dessa elewer Finska Missionssällskapets. De andra tillhörde andra sällskap. „Wid afslutningsfesten höll primus (den förnämsta af elewerna) ett märkeligt tal.'' Sihwonen säger att mannen är en talare af Guds nåde. Han är en af den förenta kyrkans i Honan elewer.

Flera missionssällskap hade sändt representanter till festen. Å Londons missionssällskaps wägnar närwar Griffith Johns swärson pastor Sparham, den lutherska Missouri Synoden i Amerika företräddes af pastor Arndt. Brittiska bibelsällskapets ombud mr Gould war likaledes närwarande, för att ej nämna andra utlänningar. Wårt missionssällskap representerades af broder Kalle Korhonen.

Festen war den första i sitt slag och som sådan hade den på deltagarna gjort ett inspirerande intryck. Det kändes att det för dem war ett historiskt ögonblick. I sanning, äfwen den kinesiska missionens knut löses sist och slutligen af Kinas egna barn, som hämtat kraft af honom, som befallt att alla folk skola göras

till hans lärjungar. Måtte dessa unga män, som nu afslutat sin kurs, blifwa till wälsignelse för sitt folk samt mäktiga redskap i arbetet för Guds rike.

Öfwerswämningar i Kina.

Sihwonen skrifwer att sommaren i Kina warit sällsynt regnig. Stora öfwerswämningar ha warit en följd däraf. I en floddal i prowinsen Kiangsi hade fyratusen människor omkommit genom wåröfwerswämningen.

Wåra hemmawarande missionärer.

Familjetilldragelser.

Den 19 förliden juli föddes åt Alma och Aatu Järwinen en dotter, som i det H. Dopet, den 12 augusti, erhöll namnet Rakel Alma Kaarina.

Till Kina återwändande missionärer.

Den 10 dennes afresa från Petrograd till Kina syster Sanni Lampén samt broder Sakari Collan med sin hustru Elin och deras lilla dotter Lea. Såwäl broder Collan som systrarna Collan och Lampén skola redan andra gången resa till Kina. Arbetet därstädes är för dem redan bekant, språket likaså, och många kära wänner hafwa de där, andliga barn, som de hafwa fått leda till Herrens kunskap. Betraktar man saken från denna sida, är en resa till Kina nu utan twifwel lättare och dragningskraften dit större, än när denna resa för första gången anträddes. Men å andra sidan framträda nu swårigheterna i arbetet och answarskänslan starkare än förut. Äfwen tidens osäkerhet är nu egnad att tynga sinnet. Om någonsin, behöfwer man nu Guds beskydd och ledning på resan. Wi bedja att så innesluta dessa wåra snart afresande missionärer i wännernas warma förböner.

Wåra afresande Afrika missionärer.

De i Afrika warande mycket ansträngda arbetarna anhålla gång på gång att få förstärkningar ifrån hemlandet. Fördenskull är det äfwen fråga om att så snart som möjligt, och sedan behörigt tillstånd erhållits, utsända tre eller fyra missionärer till Afrika.

Kwinnliga missionsskolan 10-årig.

I September detta år ha 10 år förflutit sedan ofwannämnda skola begynte sin werksamhet. De första dagarna i september för tio år sedan hölls prästmöte i missionskyrkan, därför kunde skolans egentliga arbete ej taga sin början förrän d. 5:te. Skolan hade d. 5:te på aftonen (skolans föreståndarinna fröken L. Kiwiwaara fyllde samma dag 50 år) inbjudit medlemmarna af Missionssällskapets bestyrelse samt skolans närmaste wänner till en kollation. Bland gästerna sågos äfwen skolans egentliga stiftare, wår förra missionsdirektor, kyrkoh. Joos. Mustakallio och hans maka.

Efter det föreståndarinnan hälsat gästerna wälkomna talade kyrkoh. Mustakallio med ledning af 103 psalmen framhämtande ett och annat ur skolans förhistoria. (Talet är att läsa på ett annat ställe i bladet.)

Med wärme hade idén om den kwinnliga missionsskolan omfattats. Den som skrifwer detta erinrar sig särskildt ett möte i Åbo. Missionens närmaste wänner hade kommit tillsamman och bland dem åtskilliga af stadens präster. När den dåwarande missionsdirektorn på mötet framlade behofwet af kwinnliga missionärer och en kwinnlig missionsskola, nådde entusiasmen bland de närwarande sin höjd. Man ansåg oss nästan odugliga att bedrifwa mission, ifall wi ej kunde tillfredsställa ett dylikt skriande behof. „Det är att wädja till missionswännernas offerwillighet på ett effektiwt sätt att resultat winnes", yttrade en af de närwarande.

I ett annat tal, riktadt särskildt till skolans stiftare, påpekade fröken Kiwiwaara, att skolan wid hennes ankomst redan war färdig. Andra hade förut planerat, ordnat och arrangerat allt. Den s. k. fredagssyföreningen hade t. ex. under fru Mustakallios ledning och på hennes initiatiw inredt skolan och hemmet. Elewerna och föreståndarinnan fingo således inträda i ett färdigt, wackert och hemtrefligt inredt hem.

Efter tio år drog man sig med tacksamhet till minnes denna alla redan i början bewisade kärlek. Under de gångna tio åren hade Gud bewisat skolan sin nåd. Fyra gånger har den i sitt hägn emottagit nya elewer, och i nästa år utdimitteras därifrån de sist intagna elewerna. Åren 1908, 1909, 1911 och 1915 hafwa systrar, som afslutat sin kurs wid skolan, kunnat som Herrens tjänarinnor utsändas till det för dem så kära missionsarbetet. Inalles 24 systrar ha afslutat sin kurs wid missionsskolan och 18 ha utsändts till missionsfälten.

En warm stämning, präglad af tacksamhet mot Gud, rådde wid festen. Den femtioåriga manl. missionsskolan frambar sina lyck-

önskningar till den tioåriga systern. Tal af s. d. elewer hölls, genomträngda af wärmande minnen och tacksamma känslor. Å de till Afrika utsända systrarnas wägnar talade fru Julia Hänninen. Å de till Kina utsändas eller kinesernas wägnar yttrade syster Elin Collan följande:

Såsom kines och elew af den oss redan i deras tidigaste barndom.

En af skaran erhöll sina första intryck då hon som femårig, wid missionsfesten å Karkkila bruk, hade sin plats under talarens bord. Talaren hette Backman och, intresserad af saken på sitt eget sätt, sökte han äfwen intressera sina åhörare. Den lilla flickan hwiskade då till en bredwid henne sittande femårig gosse. „När jag wuxit stor



Elewernas boningsrum.

första årskursen ber äfwen jag att få yttra några ord.

Den kurs, som begynte höften 1906, räknade mycket flera elewer än den nu pågående. Deltagarna däri utgjorde en brokig skara jämförd med den nuwarande. Wi woro gårdsdöttrar, sömmerskor, butikbiträden, fabriksarbeterskor lärarinnor, skolflickor o. a. dyl. Kallelsen hade nått oss på olika sätt, till somliga hade den kommit någon tid före skolans början, till andra tidigare och till några af reser jag till hednaländerna, kom du med! Först går jag i missionsskolan för flickor, och du kan gå i skolan för gossar." Det war en första aning om en inrättning sådan som denna, hwars tioårsfest wi nu fira.

11 år senare satt samma flicka tillsamman med en hop andra på denna byggnadstomt, en oröjdad, skroflig klippa, och åhörde ett missionsföredrag. Det war nämligen sed att wid missionsfesten hålla friluftsmöte på

denna plats. Hon kände igen kallelsen till arbete, men skola att förberedas därtill fanns ännu icke. Hon fattade då mod, gick till den dåwarande missionsdirektorn och frågade om ej en dylik skolbyggnad komme att uppföras. Samma sak hade äfwen legat honom på hjärtat. Ingen möjlighet fanns likwäl ännu att



„Wi blefwo en kär syskonkrets.“

förwerkliga denna tanke. Men han sade: Låt oss börja att bedja Herren därom, allt är möjligt för honom. Så knäböjde de tillsamman och bådo Herren om en kwinnlig missionsskola, om han fann den behöflig.

Många torde finnas, som bedt om denna skola åratal innan den grundades och med mera allwar måhända än den lilla flickan gjorde, men nog försökte äfwen hon emellan skolarbete och hemsysslor bedja: „Gif Herre åt oss en kwinnlig missionsskola och låt äfwen mig få komma dit.“ Och när uppförandet af huset sedan påbegyntes som en stor Herrens gåfwa, gick hon ofta på Observatoriigatan osedd af andra, för att se efter med huru många tegelhwarf murarna höjt sig.

När den första årskursen begynte war hon med. Wi hade kommit dit ifrån widt skilda förhållanden och woro till wår läggning mycket olika, men wi blefwo en kär syskonkrets, som med förenade bemödanden sökte lösa wåra uppgifter. Med blödande knän skurade wi tillsammans dessa golf och twättade byke, ibland så händerna gingo sönder. Wi rådgjorde med hwarandra om

grammatikens swårigheter, lärde känna missionshistorien samt studerade Guds heliga bok.

Det war en dyrbar tid, men den hade äfwen sina swårigheter. Wi woro som i smältugnen för att där omformas och slipas. Men nyttigt war det.

Det som förorsakade största swårigheterna war måhända att förkunskaperna woro så olika och ändå borde alla hinna med lika mycket. Några stego därför ofta upp redan kl. 3 på morgonen för att förbereda sig till sina läxor, då andra däremot, som förut läst samma ämne i andra skolor, sluppo med jämförelsewis litet. Det war ej roligt att höra den ena uttröttad säga till den andra: „Nog går det lätt för dig."

Wi kunna fatta att det denna tid ej war en lätt sak att med de lärarekrafter och de medel som stodo till buds under en tid fortsätta skolan enligt samma program. Den ena elewen blef lidande för den andras skull. Det befanns nödigt att för inträde i skolan fordra ett wisst mått af förkunskaper.

Nog kan Herren ha sändebud äfwen bland de kwinnor, som ej fått tillräckligt skolkunskaper. Men han har äfwen medel och utwägar att fostra dessa systrar. Han har härintills wisat den kwinnliga skolan denna wäg, will han förändra den, skall han äfwen wisa det och gifwa de erforderliga medlen. Wi få tro att den Herren behöfwer för sitt arbete, henne eller honom skall han ock leda därtill.

Denna inrättning är ej endast en skola, den är tillika ett warmt och godt hem. Somliga af oss woro moderlösa, andra hade lämnat sina mödrar hemma på landet. Wi fingo hwar och en i wår kära föreståndarinna en moder. Gud ware tack därför. Honom ware tack för wårt hems wänner. Honom wore tack för dessa tio år!

Med de i Kina warande systrarna önskar jag detta hem fortsatt wälsignelse och dess i dag femtioåriga kära föreståndarinna.

Kwinnliga missionsskolans förhistoria.

Allting behöfwer sin tid för att mogna. Det är så äfwen med kwinnans arbete bland de icke kristna folken. Det sista århundradet har kallat fram äfwen kwinnliga missionsarbetare. Hos oss i Finland har det äfwen warit så. När arbetet i Afrika utwecklades behöfdes där kwinnliga missionsarbetare, och, när ett arbetsfält i Kina erbjöd sig behöfdes där sådana genast, emedan en manlig missionär ej där, enligt landets sed, kan arbeta bland kwinnor. Män och kwinnor äro där mycket åtskiljda. Men huru få de så wäl behöfliga kwinnliga missionsarbetarna?

De första uppfostrades så godt sig göra lät i Helsingfors. De flesta af dem bodde i direktorns hem och åtnjöto priwat underwis-

ning samt enskild förberedelse för sitt kall. Den första af dem, Hilja Lindberg, numera fru Huttunen, utsändes hösten 1898 till Afrika i sällskap med br. Pettinens familj. Par år senare utsändes fröken Johanna Rautanen såsom hjälp åt sin fader. Den 4 februari eller fastlagssöndagen 1901 afskiljdes Anna Woutilainen, numera fru Glad, för missionskallet och afreste d. 18. 2. 1901 till Afrika. Denna högtidlighet war den första i sitt slag och wäckte berättigadt uppseende. Wi kunna ej nu uppräkna alla de kwinnliga missionsarbetare, som erhållit en dylik enskild utbildning. Jag will blott nämna att när studeranden Alma Kestilä, numera pastorskan Liljeblad, afskiljdes för arbetet i Afrika 2. 3. 1902, wäckte det oerhördt uppseende och öppnade helt säkert mången missionswäns ögon för att inse tidens kraf. Denna enskilda utbildning för missionsarbetarens kall war af stor banbrytande betydelse för grundandet af den blifwande kwinnliga missionsskolan.

Naturligtwis war det äfwen nödwändigt att skrida till andra åtgärder för att åstadkomma en dylik skola, ty kwinnliga missionsarbetare war ju någonting så alldeles nytt både i wårt land och i många andra länder. Sinnena behöfde beredas, likasom saken behöfde förberedas. Finska Missionssällskapet war äfwen i tillfälle därtill. Missionstidningarna framhöllo flitigt behofwet af såwäl kwinnliga missionsarbetare som en kwinnlig missionsskola. Missionsarbetare i hemlandet, börjande från missionsdirektorn, talade på sina resor härom såwäl allmänt som enskildt. På flera andra sätt försökte man för såwäl sig själf som andra klargöra detta behof. Så hölls på Missionssällskapets årsfest år 1904 ett föredrag om „Kwinnans uppgift på missionsfältet". Missionsdirektorn war i tillfälle att på utländska resor lära känna hwad andra kyrkor och missionssällskap gjort eller ämnade göra i saken. Till slut nedsattes en kommité. Den utländska korrespondensen i denna kommite sköttes af professorskan Anna Hermanson, som språkkunnig och djupt intresserad, war saken till mycket gagn. Dåwarande missionären Grönlund samlade och insände till direktorn uppgifter om hwad man i Amerika gjort. Kommitén framlade sitt betänkande för Missionssällskapets bestyrelse, som med ledning häraf fattade många wiktiga beslut. Det wiktigaste bland dem war uppförandet af det nya stenhuset, hufwudsakligast för den kwinnliga missionsskolans behof. Redan innan bestyrelsen fått del af betänkandet inköptes d. 4. 2. 1904 hälften af den inwid Missionshuset liggande tomten n:o 16 wid Observatoriigatan på särskildt förmånliga wilkor. Byggnadsritningarna godkändes d. 26. 1. 1905 och d. 26. 6. 1906 inwigdes byggnaden för sitt ändamål. Med an-

ledning af detta betänkande gaf bestyrelsen missionsdirektorn i uppdrag att besöka bl. a. England för att på nära håll göra sig bekant med saken bl. a. genom att besöka fröken Soltaus kwinnliga missionsskola i London. En gång förut hade han besökt denna skola samt det stora s. k. Harle House, med dess inrättning för samma ändamål.

Efter all denna förberedelse fingo wi slutligen den kwinnliga missionsskolan till stånd. Det war en högtidsstund då den för tio år sedan begynte sin werksamhet. Intet under således att wi nu med glädje fira denna tioårs fest.

Joos. Mustakallio.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

11. Missionsarbete i mellersta Kina.

Staden Hankou är mellersta Kinas klappande hjärta. Dit kunna t. o. m. oceanångarne komma längs Jangtsefloden trots det 1500 km långa afståndet från hafskusten. Den är därför en viktig hamnstad, en af medelpunkterna för té- och silkeshandeln. Allt det vi sagt om Shanghai kan äfven till största delen tillämpas på Hankou.

Missionär Griffith Johns namn är äfven oupplösligt förenadt med missionsarbetet i denna stad. Han anlände dit redan år 1861 efter att dessförinnan ha vistats i landet några år. Här utförde han därefter ett träget 50 år långt dagsarbete. Som framstående kännare af det kinesiska språket författade han små kristliga ströskrifter, hvilka gjort hans namn kändt öfver hela mellersta Kina. Han var af ett särdeles sangviniskt lynne, färdig att genom dopet upptaga i Herrens församling alla, i hvilka den H. Ande tycktes begynt sitt verk. Antalet af honom under årens lopp döpta kineser uppgår äfven till flere tusen.

Frånsedt arbetet i Hankou, har den evangeliska missionen begynt sitt arbete i mellersta Kina mycket sent. Flere tiotal missionssällskap äro likväl redan här verksamma, och om de i lugn få fortsätta och utveckla sitt arbete kommer det ej att dröja länge, innan det finnes evangelii förkunnare äfven i alla mellersta Kinas hundratal städer.

Svenska missionsförbundet begynte sitt arbete här år 1890 och fick under det gångna året fira sitt 25-års jubileum. I en minnesskrift, författad af en af dess första missionärer, hvilken redan då han anlände till missionsfältet hade familj, gifver denne följande bild af de första svårigheterna. »Hvilken skillnad var det ej emellan de svenska bostäderna och dessa kinesiska! Hvilken smuts och hvilka kyffen! Huru

komma till rätta, vara frisk och arbeta under dylika förhållanden, när man är van vid renligheten hemma i Sverige? . . . Vår äldsta gosse, som då var något öfver fyra år gammal, gaf en gång uttryck åt sina känslor i följande barnsliga bön: 'Gode Gud hjälp pappa och mamma att snart lära sig det kinesiska språket, att de må kunna predika evangelium för kineserna och vi sen må få fara hem.'»

Nu har Svenska Missionsförbundet arbetet i gång på 8 hufvudstationer, af hvilka de flesta befinna sig i de stora städerna vid stränderna af Jangtsefloden. Dess skolor besökas af öfver ett tusen elever och församlingarna räkna 2000 medlemmar.

I provinsen Hunan, belägen söderom Jangtsefloden, är motståndet mot kristendomen segare än annorstädes i Kina. För folkets fientlighets skull hade ingen utlänning ända intill år 1897 kunnat bosätta sig inom denna provins gränser. Dit gjorde det oaktadt många af kristendomens förkämpar många vidsträckta prediko- och bokspridningsresor. Af dessa män må framför andra nämnas Adam Dorvard. Äfven här inträffade sistnämnda år en förändring som svar på Guds folks böner, och nu är Hunan det bäst bemannade fält i hela Kina. Där arbeta bl. a. Norska Missionssällskapet och vårt Sällskap.

12. Slutord.

Med orden: klippa, klippa, när skall du öppna dig? begynte vi vår framställning. Hvad är det vi nu se för våra ögon. Klippan har upplåtit sig, borta äro hindren, som för ett hundra år sedan sökte stänga vägen för evangelii förkunnare. Låtom oss nu i minnet återkalla några omständigheter, dem vi i inledningen omnämnde, så skola vi finna hvilka stora förändringar som försiggått.

1. *Vägen* tog då ett halft år i anspråk — nu åtgå tio dagar för att med snälltåg genom Sibirien tillryggalägga vägen från Europa till Kinesiska gränsen.

2. *Klimatet* har förblifvit detsamma, men här och där ha bergstrakter påträffats, som befunnits vara lämpliga och hälsosamma tillflyktsorter under den hetaste sommartiden.

3. *Främmande utseende, klädedräkt och seder* ha kineserna på de flesta orter redan så vant sig vid, att dessa ej mera utgöra något hinder för ett ömsesidigt närmande. Efter revolutionen år 1911 ha männen bortlagt bruket af hårpiska, och hela folkets seder hålla på att blifva både friare och enklare.

4. *Språket och skrifsättet* äro desamma som förut, men nu finnas utomordentliga hjälpmedel, läro- och ordböcker, hvilka i hög grad underlätta inlärandet däraf.

5. *Den kinesiska kulturen* är det nu mycket lättare att lära känna än förut, emedan på västerländska språk, t. o. m. det finska, uppstått en rik litteratur, som behandlar förhållanden i Kina. Å andra sidan har denna kultur på senaste tid erhållit mäktiga impulser från västerlandet genom den lifliga växelverkan, som f. n. förefinnes dessa länder emellan, därom vittnar bl. a. den storartade skolreform, som kommit till stånd under det sista decenniet, en modern tidningspress, folkrepresentation m. m.

6. *De gamla religionerna* existera ännu, och ha den sista tiden visat vissa tecken till att åter uppstå. Men den förra religiösa likgiltigheten och självtillräckligheten hålla på att försvinna. Under framställningens gång ha vi sett att de stora nationella olyckorna, taipingupproret och nödåren på 1870-talet gjort folket ödmjukare och mera emottagligt för kristendomen.

7. *Den kinesiska nationalandans* sista stora vredesutbrott var boxarupproret 1900. Därefter har sinnesstämningen i Kina undergått en i ögonen fallande förändring. Utlänningar få numera öfverhufvudtaget åtnjuta folkets vänskap.

8. *De politiska förhållandena* ha vi äfven sett förändras. Att Kina öppnade dörrarna för västerländskt inflytande skedde visserligen af tvång, men man har därefter äfven sökt få till stånd fredliga förbindelser emellan detta land och de västerländska staterna. På grund af en gemensam öfverenskommelse mellan Kina och England har opiumhandeln numera upphört, den värsta orsaken till oenighet har därigenom blifvit aflägsnad.

I den mån de yttre hindren småningom bortfallit och Herrens församling fått öppen blick för Kinas andliga nöd har, såsom vi sett, allt större skaror arbetare skyndat till. Vi ha varit i tillfälle att nämna endast få namn på missionärer hörande till denna stora skara och blott få af de tiotal missionssällskap hvilka utsändt dem. Helt och hållet ha vi nödgats gå förbi missionsarbetet i Kinas lydländer Tibet, Turkestan, Mongoliet och Mandshuriet (det sistnämnda landet är nyligen förenadt med det egentliga Kina).

I Kina arbeta för närvarande inalles 5000 evangeliska missionärer, deras hustrur häri inberäknade. Under deras ledning arbeta ungef. 17,000 kinesiska präster, predikanter, bibelkvinnor, skollärare, läkare och sjuksköterskor. Antalet församlingsmedlemmar stiger i det närmaste till 400,000, af hvilka ungef. 250,000 ha begått d. h. nattvarden. Detta är att beteckna endast såsom en början, då vi tänka på Kinas 400 miljoner. Men det är i alla falla en lofvande början.

När vi betänka att arbetarna tillhöra många olika nationer samt

att de äro medlemmar af ännu flera olika kyrkosamfund, förstå vi att arbetet måste vara i någon mån splittradt. I allmänhet har dock god sämja och ett godt samförstånd varit rådande i denna stora skara. För att undvika all onödig täflan har landet varit fördeladt mellan olika missioner så att endast i de stora städerna arbeta flere än en mission.

Det har under den sista tiden fåtts till stånd mycket samarbete mellan de olika missionssällskapen. Som exempel härpå nämna vi här endast de i mellersta Kina arbetande lutherska missionssällskapens gemensamma prästseminarium, däri vårt Sällskap äfven har del.

Tid efter annan ha dessutom hållits stora möten af missionärer, där hela landets missionsarbete varit representeradt, där frågor dryftats rörande det gemensamma arbetet och som därför i hög grad varit egnade att befästa gemensamhetsandan. Ett dylikt möte hölls i Shanghai år 1907, vid hvilket tillfälle äfven firades den evangeliska missionens i Kina hundraårsfest. På sista tiden ha äfven de kinesiska församlingarna sändt representanter till dessa möten.

Dessa församlingars mogenhetsålder är en fråga, som den sista tiden med makt trädt i förgrunden. Såväl missionärerna som de infödda kristna själfva hafva uppställt som ett medvetet mål, att de kinesiska församlingarna nu böra lära sig att underhålla sig själfva samt äfven de utbreda kristendomen till orter, som ännu befinna sig i hedendom. I det vi lärde känna pastor Hsi och väckelsen i Shansi funno vi huru långt man redan i Kina hunnit i detta afseende. Det är ett mål som man på många orter endast långsamt och mödosamt upphinner. Men Herren har funnit för godt att skänka Kina allt flera dugande inhemska församlingsledare, och i den mån deras antal ökas och de öfriga församlingsmedlemmarnas ansvarighetskänsla, i den mån växer äfven den unga kinesiska församlingen till en i andligt afseende fullmogen man.

Vi sluta vår framställning med att med aposteln Paulus uttala vår tillförsikt, att han, som i dem har begynt ett godt verk, ock skall fullborda det intill Jesu Kristi dag.

Observera!

Anhålles att vännerna, när de medelst postanvisning sända medel till Finska Missionssällskapet, ville å blanketten alltid noga uppgifva, för hvilket ändamål medlen äro afsedda. Mycken onödig korrespondens och dröjsmål i expeditionen skulle därigenom undvikas.



Karolina Backman.



(K. C.)

Åter har en utaf missionens tillgifna vänner fått ingå i den eviga sabbatshvilan.

Enkan Karolina Backman, f. 1832, blef hemkallad den 29 aug. i Hangö, där hon varit bosatt ett kvart sekel. Enkan Backman var en bland de Herrens små, hvilka i denna världen ej ha någon uppsatt plats, men hvilkas lefnad är rik på pröfningar. Hon har upplefvat många skiftningar under sitt lif. Under nödåren 1867—68, då hon lefde som familjemor i Pyhäjärvi i N. l., måste hela familjens bohag försäljas, t. o. m. bibeln, för att det skulle fås bröd. Slutligen blef dock familjen nödsakad att i vinterns köld begifva sig ut på landsvägen. Men Herren hjälpte igenom dessa svåra tider såväl som genom många andra svårigheter, och enkan Backman hörde ej till dem som misströsta. Hon hade satt sin tillit till Herren såväl under mörka som ljusa dagar. Under sin långa lifstid, som hon gått i Herrens skola, hade hon lärt sig, att Herren pröfvar blott men ej förskjuter, och därför fann hon i alla lifvets förhållanden orsak till tack och lof. Ofta kunde hon midtunder samtalet knäppa ihop sina händer och utropa: tack, tack, käre Jesus!

Med en innerlig kärlek var hon fäst vid kyrkan. Hennes plats i kyrkbänken var aldrig tom, så länge hon ännu var till fötters. För allt missionsarbete var hon varmt intresserad, och särskildt låg henne på hjärtat hednamissionen. Det var rörande att se med huru stort intresse hon följde med missionshändelserna där ute på missionsfälten. Om hon fick läsa i missionstidningen om någon glädjande nyhet eller eljest hörde berättas, att Herrens sak hade haft framgång, skyndade hon sig snart till sina vänner för att få förståelse för sin stora glädje. Då strålade hennes mörka själfulla ögon af en öfverjordisk glädje.

Under årtionden öfvervar hon missionssällskapets årsfest i Hel-

singfors. Fattig som hon var, kunde hon ej mycket i ekonomiskt hänseende uppoffra för missionen. Då missionssällskapet firade sitt 50-års jubileum, önskade mor Backman utaf hjärtat, att äfven hon skulle kunna gifva en liten skärf till missionen, men när hon då ej hade något att gifva, bad hon att Gud skulle låta henne hitta någon slant, och när hon gick öfver torget, så fick hon också till sin stora glädje se en 50 p. slant ligga på marken, hvilken hon med tacksamt hjärta upptog och lade i missionssparbössan. Månne vi ej kunna tillämpa Jesu ord på henne, när han säger: »Denna fattiga enka lade in mer än alla andra — hon inlade af sin fattigdom allt hvad hon egde till lifsuppehälle» (Luk. 21: 3, 4).

Enkan Backman gjorde hvad hon kunde. Hon bad. Huru mången bönekamp hon genomkämpat i sin vrå, vet Gud allena. Ambohöfdingarnas omvändelse var ett särskildt böneämne för henne. Stor var hennes fröjd, när hon fick höra att redan tvänne konungar döpts i Ondonga. — Men nu har mor Backmans bön förvandlats till idel lofsång. Hon fick, renad i Lammets blod, ingå i fridens boningar, dit hennes längtan stod, och nu kan hon lofva Gud med ny tunga och syndfria läppar, såsom hon alltid önskade.

Jesus säger: »Väl du gode och trogne tjänare; i ringa ting har du varit trogen, jag skall sätta dig öfver mycket: Gå in i din Herres glädje» (Mat. 25: 21).

Våra missionärers i Afrika adress:

(Adressatens namn)

C/o Resident Commissioner
Amboland
via Capetown
S. W. Africa

Redovisning
öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Maj månad 1916:
(Forts.)

Åbo M. F. 4,710: 51. — Borgå M. F.: fr. bazaren 625: 50, af server. 21: 55, koll. 459: 32, gåfvor 128: 75, 59 spb. 613: 49, gåfvor vid sv. föredraget 9/5 134: 40, sma **1,983: 01.** — Fr. Replot: koll. i kyrkan 2: 65, ur N. D:s spb. 3: 85, K. S. 33: 50, g. kkh. **Smeds 40 mk.** — Fr. Helsinge kyrkoby missionssyför. **100 mk.** — Fr.

G:la Karleby: Till Emil Vihlmans minne fru **Sofia Vihlman 400 mk.** — Fr. Malaks: Hanna Nilsson 5 mk., Olga Råholms spb. 4: 35, g. prost. **Fontell 9: 35.** — Lärarinnan **Edit Björklund,** Snappertuna m. a. **10 mk.** — Medicinalrådet och fru **Reijovaara,** H:fors **400 mk.** — Fröken **Ester Vistbacka,** Teerijärvi **10 mk.** — Prostinnan **Fanny Appelberg,** Teerijärvi **25 mk.** — Uleåborg M. F.: Fru Aina Borg 100 mk., lektorskan Eine Salonen m. a. 10 mk., Eva Granberg 10 mk., insaml. i U:borg 521: 78, g. byggmäst. **Fahler 641: 78.** — Af onämnda i Helsingfors **135 mk.** — Enkefru A. Lindström fr. Hermanstad 5 mk., kkh. S. V. Roos 10 mk., sma **15 mk.** — »Fr. en onämnd familj i Jomala» g. kkh. **Fleege 50 mk.** — Fr. Öfvermark **300: 65.** — Några missionsvänner i Vasa g. **Impi Forsman 64 mk.** — Fr. Pyttis: koll. 4 mk., af insändaren 11 mk., g. prost. **Mårtenson 15 mk.** — Fr. G:la Karleby: A. B. 20 mk., af missionsvänner 38 mk., J. S., Ch. S., A. V., M. & A. P. 32 mk., g. fru **Hongell 90 mk.** — Pastor och pastorskan Mellberg, G:la Karleby stånd. m. a. 80 mk., koll. vid bönest. 64: 04, sma **144: 04.** — Fr. Mustasaari: insaml. g. enskilda personer 581: 90, Tölby miss. syf. 50 mk., koll. i Tölby 20 mk., i Vikby d:o 3: 05, 1 spb. i Smedsby 1: 55, 1 spb. i Höstvesi 3: 50, g. kkh. **Björklund 660 mk.** — **Onämnd** Brahestad **10 mk.** — Fr. Uleåborg: Prostinnan Snellman 30 mk., handl. Paulamäki m. a. 50 mk., syf. 243: 30, g. fru **Hildur Järvinen 323: 30.** — Fröken **I. Björkman,** Jakobstad **30 mk.** — Fröken **H. Granstedt,** H:fors 100 mk., m. a. 20 mk., sma **120 mk.** — Kapt. Lönnroth, Kimito Dalkarby, g. past. **Jurva 40 mk.** — Helsingfors Sv. Missionsförbund: sygruppen 1,000 mk., ungdomsgr. 1,000 mk., medl. afg. 382 mk., onsdagens syf. 320: 75, spb. 166: 25, koll. 128: 90, traktatgr. 18: 40, insaml. g. listor 5,000 mk., **S:ma 8,016: 30.** — Insaml. i Kronoby g. kkh. **Berg 110 mk.** — Fr. Kimito: m. a. 83 mk., 2 spb. 5: 90, af syf. i Reku 10 mk., vid bib. förklar. i Löfhaga 3: 25, insaml. i Reku g. Hulda Karlsson 17: 85, g pastorskan **Eklund 120 mk.** — Torp. **V. Holms** fr. Käla spb. **5: 35.** — Fr. St. Michel: koll. i kyrkan 14: 70, d:o i Kuopio kyrka 52: 82, vid andra tillfällen mellan d. 2/4—13/5 3,237: 23, g. past. **Lindbohm 3,304: 75.** — Missionssällskapets sångkör g. **M. Malin 80 mk.** — Karis M. F.: koll vid läsförh. 75 mk., medl. afg. 15 mk., spb. 45 mk., koll. vid bib. förklar. 65 mk., syf. 50 mk., g. kk:skan **Nina af Hällström 250 mk.** — Onämnd **5 mk.** — Onämnd g. past. **Haahti 100 mk.** — Makarna **C. R. och Augusta Jankes** fr. H:fors testam. medel: i kont. 539: 56, i värdepapper 51,915: 76, s:ma **52,455: 32.** — **Inez Hemmer,** Kveflaks. **100 mk.** — Mag. **Sigrid Leinberg,** H:fors. **50 mk.** — Viborg M. F. g. herr. **Nikoskelainen 1,635: 80.** — Lekt. **E. Sonck,** Ekenäs, **40 mk.** — Pastorskan **M. Ahonius,** Orivesi, g. dokt. Paunu **10 mk.** — **K. A.,** Sund, **20 mk.** — Vasa finska M. F.: af syf. 45 mk. af barnsyf. 20 mk., Brändö syf. 180 mk., koll. 10 mk., medl. afg. 34 mk., g. past. **Björklund 289 mk.** — H:fors Sv. Missionsförbund: skriftspridaregruppen 75 mk., sånggruppen 200 mk., gåfva g. K. A. V. 100 mk., **s:ma 375 mk.** — Prost. **K. R. Jauhiainen,** Viborg **100 mk.** — Sörnäs M. F.: medl. afg. 28 mk., ur spb. 28: 95, g. **Hilja Pursi 171: 95.** — Af skriftskolebarn i Malaks g. prost. **Fontell 31: 20.** — Hammarlands syf. g. herr **Uno Andersin 129 mk.** — Onämnd fr. Mariehamn g. **Landtmannabanken 400 mk.** — Ur tvänne spb. i Jomala g. prost. **Snellman 56: 15.** — Mustasaari M. F.: af syf. i Gamla Vasa 110 mk., Voitby syf. 85 mk., koll. 73 mk., g. **A. J. Pada 268 mk.** — Fröken **Aina v. Pfaler,** Åbo **18 mk.** — **Leuvo Vikmans** spb. **2: 01.** — Sääksmäki kyrkosidas syför. g. past. **Carlstedt 70 mk.** — Fr. Mustasaari: af kristliga ungdomsför. 120 mk., Gerby Martha-fören. 20 mk., g. kkh. **Björklund 140 mk.** — Biskop **O. I. Colliander,** Nyslott **500 mk.** — Af missionsvänner i Fredrikshamn 35 mk., fr. Ristniemi 30 mk., g. **M. Berlin 65 mk.** — Kkh. **Rich. Rickman,** Lappträsk **10 mk.** — **Onämnd,** H:fors **10 mk.** — Mag. **Martin Kjäldström,** H:fors **25 mk.** — Fr. Lemland: Vesteränga syför. 225 mk., Jersö d:o 50 mk., 1 spb. 11: 55, tillägg. —: 45, g. kkh. **Lindberg 287 mk.** — Prästfruarnas medl. afgift. g. pastorsk. **Sirenius 365:60.** — Handl **Ludv. E. Groth,** Riihimäki m. a. **100 mk.** — Sibbo norra M. F.: gåfvor 4 mk., koll. 12:85, m.a. 24 mk., g. **K. Steffansson 40:85.** — **Onämnd 10 mk.** — Fr. Hyvinge: koll. i kyrkan 30 mk., vid sv. gudstj. 5:30, g. pred. **Huttunen 35:30.** — Koll. i missionskyrkan und. maj månad **228:02.** — Fr. finskspråkiga orter: **71,594: 99.** — **Summa: 161,840: 71.**

Fonden för Judemissionen:

Spb. n:o 89 **2: 68.** — Fr. Sjundeå: koll. i kyrkan 30: 21, å prästgården 5: 25,

i Jersö 7: 90, i Strömsby 20: 80, g. past. **Schalin 54: 16.** — Fr. finskspråkiga orter **129: 25. — Summa: 186: 09.**

Kinesiska Skolfonden:

Helsingfors skolungdoms M. F.: understöd **150 mk.** — Koll. i miss. kyrkan und. maj månad **122: 05.** — Fr. Tavastehus **100 mk. — Summa: 372: 05.**

Fonden för utbildandet af infödda missionsarbetare i Kina:

Fr. Jyväskylä **86 mk.**

Afrikanska Barnhemsfonden:

Fr. barnhemmet i Vasa **23 mk.** — Sörnäs M. F.: Understöd g. **Hilja Pursi 115 mk.** — Fr. finskspråkiga orter **71:55. — Summa: 209: 55.**

Kinesiska Barnhemsfonden:

Borgå M. F.: I. Grönlund, för barnet Luins underhåll g. **H. Öfverström 25 mk.** — Fr. finskspråkiga orter **20:05. — Summa: 45: 05.**

Till Läkaremissionen:

Onämnd för sjukhuset i Kina **10 mk.** Koll. i miss. kyrkan und. maj månad **148: 50.** — Fr. finskspråkiga orter **70: 80. — Summa: 229: 30.**

Ambomiss. skol- och litteraturfond:

En syför. **122 mk.**

För Missionskyrkans underhåll:

Koll. i miss. kyrkan und. maj månad **11: 45.** — H:fors Sv. M. F.: **17: 75.** — Missionssällskapets sångkör **51 mk.** — Onsdagssyför. g. pastorskan **Haahti 328 mk.** — Gamla syför. g. pastorskan **Paasio 40 mk. — Summa: 448: 20.**

V. & P. Kurvinens fond för inf. miss. arb. i Afrika:

Miss. **P. Kurvinen 50 mk.**

Frans Hannulas minnesfond:

Ing. **V. A. Sohlberg 100 mk.**

Fonden för ordnandet af evangeliseringsarbetet på fabriksplatser och i andra tättbebodda folkcentra:

Enskilda gåfvor **1,650: 90.**

Gåfvor in natura:

Barnsyf. i Kristina: 39 st. handarb. g. prostinnan Gulin. — Tölö syf.: 28 st. handarb. — Syför. »Senapskornet» 2 st. handarb. — Fredriksberg syför. handarb. — Juhola, Borgå, tändstickor.

Juni månad:

Lärar. **J. F. Hårdhs** fr. Heinola test. medel **30 mk.** — Herr **Georg Sesemann,** Viborg **10 mk.** — Koll. vid läsförh. i Korpo g. kkh. **Blomroos 13: 05.** — Fr. Löfö by i Pedersöre g. kkh. **Lindberg 82 mk.** — Helsingfors Sv. M. F.: m. a. **24 mk. — Aug. Högström,** Degerby, **5 mk.** — Makarna **Kollins** fr. St. Karins, test. medel **1,484: 20.** — Fr. Borgå: 8 m. a. 185 mk., handl. A. G. Nyberg 10 mk., apoth. E. Mikander 10 mk., ingen. Erl. Lindroos 5 mk., herr P. M. Sevelius 10 mk., fru Olga Törngren 50 mk., handl. E. V. Savonius 10 mk., fru Hilda Modeen 50 mk., fröken Hanna Modeen 25 mk., g. past. **Liljeqvist 355 mk.** — Doktorinnan **S. Lampén,** H:fors **5 mk. — Alheidi Olsoni,** Viborg m. a. **10 mk.** — Fr. Dragsfjärd: koll. vid torp. sonen Arth. Gustafssons begrafn. g. past. **Ervo 25 mk.** — Fr. Nagu: lots. K. E. Johansson, Gullkrona, g. kkh. **Nordqvist 15 mk.** — Fr. Tavastehus: af syfören. 350 mk., »Lupaus Herralle» 20 mk., g. **Ebba Lindström 370 mk.** — Fr. Jyväskylä: koll. i kyrkan 27: 92, koll. g. kkh. Vanne 13: 75, 12 spb. 252: 01, konduktt. J. Oksanen 10 mk., fr. Petäjävesi: koll. i kyrkan 8: 55, en spb. —: 65, koll. å Kintars 13 mk., fr. Jakobstad: koll. vid finsk gudstj. 7:80, vid sv. d:o 130 mk., i böneh. 55: 11, 19 spb. 159: 94, fr. Nykarleby: koll. i böneh. 10: 80, i kyrkan 19: 67, koll. å Vanda folksk. 19: 20, fabrik. V. Vahlbergs spb. 1 mk., koll. å Keinby folksk. 5 mk., å Tavastby skola 7:60, hälften af kollekterna eller 159:20 öfverförd till Inre Miss. predikantfond, g. lekt. **Vegelius 596: 80.** — Fr. Jomala: Af torparenkan **Anna Lisa Boman 75 mk.** — Tammerfors M. F. g. herr **Cajanus 1,255 mk.** — Fröken **Minna Aschan,** Kuopio **50 mk.** —

(Forts.)

Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: K. A. Paasio (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.